

Mandlurnar vórðu tiknar og kannaðar og staðfest varð, at Magnus hevði krabbamein. Tað var í februar mánaði í 1996.

At byrja við hildu lækarnir, at Magnus hevði krabbamein í hálsinum og onga aðrastaðni. Men á Ríkissjúkrahúsinum varð staðfest, at krabbin hevði breitt seg til lungu og nýru.

– Burkitt lymfom er ein øgiliga aggressiv krabbasjúka, men hon er kortini góð at hava við at gera, og viðgerðin riggaði sera væl. Eg fekk kemoviðgerð beinleiðis inn í mergin og varð lagdur í narkosu hvørja ferð, greiðir Magnus frá.

Hann minnst einki til, at hann var bangin, hvørki tá hann var sjúkur, ella tá kann skuldi til kanningar árin eftir, at hann var blivin frískur.

– Eg haldi, at tað er ein fyrimunur at vera barn í einari sovorðnari sjúkugongd. Ein hugsar ikki so langt og er bara í tí. Eg havi kanska hildið, at tá ein er heimkomin, so er ein bara frískur. Eg havi als ikki verið bangin.

– Eg minnst heldur einki til, at eg tók tað serliga tungt, at eg misti hárið, sigur Magnus, sum var í viðgerð á Ríkissjúkrahúsinum í eitt hált ár.

Mamman var hjá Magnusi alla tíðina í Danmark. Tvey yngri systkin hjá honum vóru hjá familju og vinfólki í Føroyum, og pápin sigldi úti. Eldra systirin búði í Danmark. Magnus og mamman vóru ongantið í Føroyum hetta hálva árið, men pápin og yngri systkini hjá Magnusi vóru á vitjan í Danmark.

– Eg rokni við, at tað var øgiliga hart hjá mammu. Tað hevur nokk verið harðari enn hjá mær, heldur Magnus, sum sigur, at mamman er framvegis sera eym um hann.

– Um eg verði sjúkur ella havi ilt onkustaðni, so hevur hon hug til at gera tað til meira enn eg. Tað liggur helst har í bakhøvðinum, sigur Magnus og leggur afturat, at hagtølini eisini vísa, at tey, sum hava havt krabbamein sum børn, eru í størri vanda enn onnur fyri at fáa krabbamein aftur.

Hóast Magnus sjálvur ikki gongur og stúrir fyri at gerast sjúkur aftur, so ásannar hann, at hann fylgir betur við, enn onkur annar kanska hevði gjørt, um hann til dømis fær eitt nýtt móðurmerki.

Troystaði sær bara ræstan fisk

Magnus minnst ikki so nógvar smálutir frá tíðini, hann var í viðgerð á ríkissjúkrahúsinum. Men hann minnst týðiliga, at hann vildi ikki vera á sjúklingahotellinum.

– Eg veit ikki hví, eg ikki vildi vera har. Eg treivst bara ikki, sigur Magnus, sum saman við mammuni flutti í eina íbúð, sum ein í familjuni hjá teimum hevði í Danmark. Har vóru tey, tá Magnus ikki var í kemoviðgerð á sjúkrahúsinum.

Magnus minnst ikki týðiliga, hvussu hann hevði tað, men hann minnst, at tað var strævið og tungt. Eitt, sum hann minnst væl, er, at hann spýði illa, og at alt smakkaði



illa. Tað einasta, sum gagnaðist honum, var føroyskur matur so sum ræstur fiskur og garnatál, kókað vomb, speril og nýru.

– Fastir mín sendi okkum mat. Í felagskøkinum á Ríkissjúkrahúsinum gjørdi mamma mær millum annað ræstan fisk, og eg minnst einki til, at nakar gramdi seg um tað, sigur Magnus, sum eisini altíð hevur dámt ómetaliga væl kókaða vomb.

– Tað dæmar mær framvegis væl, og eg seti als ikki yndismatin hjá mær í samband við nakað ringt, leggur hann afturat.

Eitt annað minni, sum hann hevur frá tíðini á Ríkissjúkrahúsinum, er ein plakat, sum hann fekk sendandi frá floksfeløgnum í Føroyum.

– Tað var eitt pappark við útklippum. Plakatin var alt annað enn vøkur, sigur Magnus, sum kortini hevur goymt plakatina.

– Hon hongur uppi enn, so hon hevur nakað at týða fyri meg. Kanska tað, at tey hugsaðu um meg tá. Tað fløvar, sigur Magnus, sum varð húð og bein, tá hann kom aftur til Føroya í september í 1996.

Kom skjótt fyri seg

– Eg havi altíð verið klænur, men tá bar av. Ein verður so veikur av kemoviðgerðini, at bara tað at fáa sopp í munnin var nóg ringt. Tað hevði kanska ikki so nóg upp á seg, men tað kendist sum nóg, minnst Magnus, sum longdist illa, meðan tey vóru í Danmark.

Tað gekk kortini skjótt rætta vegin, tá hann kom heimaftur. Hann byrjaði næstan beinanvegin aftur í skúlanum, og tað gekk heldur ikki long tíð, til hann fór á fjall aftur og byrjaði at sparka fótbólt.

Hann hevði tað gott, og hugsaði ikki nóg um, at hann hevði verið sjúkur. Hann hevur heldur ongantið stúrt fyri úrslitunum av teimum mongu skanningunum og blóðroyndunum, sum hann tikið í sambandi við eftirlitskanningar í nógv ár, eftir at hann var blivin frískur.

Hann greiðir frá, at hann minnst bara kensluna av, hvussu tað

var, tá hann var sjúkur. Kortini rakar tað hann øgiliga meint, tá hann hoyrir um onnur, sum fáa krabbamein.

– Sjálvt um eg bara minnst kensluna av at vera sjúkur, so veit eg sjálvandi, at tað var øgiliga hart. Tað er helst tí, at eg verið so meint raktur, tá eg frætti um onnur, sum fáa krabbamein. Serliga, um tað er eitt barn, greiðir ungi kvívingurin frá.

Ikki súkklað í næstan 20 ár

Tá Magnus á heysti í fjør fekk boð um, at hann var sloppin á føroyska Rynkeby-liðið, keypti hann beinanvegin súkklaða hjá einum, sum súkklaði við Rynkeby í fjør.

– Eg skinklaði nakað illa at byrja við. Og at súkkla skjótt og tætt saman fekk sveittan fram, sigur Magnus, sum ikki hevði sitið á einari súkklu, síðani hann var 12

ára gamal, og heldur ongantið legði nakað í at hava flotta súkklu sum smádrongur.

– At súkkla á vegnum, meðan bilar, sum ikki allir eru so raskir at halda frástøðu, súsa framvið, og at sleppa bremsunum í undanbrekku, er ikki so tespiligt. Men eftir eina tíð, so verður kapping um at súkkla skjótast í undanbrekku, og ein verður púra bitin av tí, sigur Magnus, sum eisini heldur, at samanhaldið millum súkkklararnar er so einastandandi gott.

– Sjálvt tað at ganga til spinning verður stuttligt, tí samanhaldið er so ótrúliga gott, sigur Magnus, sum als ikki hevði væntað, at hann fór at tíma at súkkla, tá hann byrjaði at venja við Rynkeby.

– Men eg eri blivin fullkomiliga bitin av tí, sigur Magnus, sum hóast hann ikki enn hevur roynt at súkkla til París, longu hevur

avgjørt, at hann fer at søkja um at sleppa við aftur næsta ár.

Verður ikki niðurlagt

Hann er eisini púra avgjørdur um, at hann fer at halda fram at súkkla, sama um hann sleppur við aftur á Rynkeby-liðið næsta ár.

– Hetta verður ikki niðurlagt. Sleppi eg ikki við aftur, so fari eg at súkkla sjálvur, sigur Magnus, sum heldur, at tað besta við súkklingini er, at meðan hann súkklar, hugsar hann ikki um nakað annað.

– Eg kann brúka fleiri tímar til at súkkla. Eg fari einmallur avstað tíðliga um morgunin og súkkli í einar fyra-fimm tímar. Tá hugsar eg einki, og hævdið er púra tomt. Tað er hasari kensluni av, at ein ikki hugsar, sum ein verður bundin av, sigur Magnus, sum eisini dæmar sera væl at súkkla saman við hinum um súkkklarunum.

– At súkkla saman við hinum er minst líka so gott sum at súkkla einsamallur. Tað er bara heilt hvør sítt, greiðir hann frá og leggur afturat, at millum luttakararnar á føroyska Rynkeby-liðnum í ár er Kathrina Lindenskov Holm, sum var sjúkrasystir á Ríkissjúkrahúsinum, tá hann var innlagdur har.

– Hon arbeiddi á krabbameinsdeildini, har eg var innlagdur í 1996, og vit vóru nógv saman tá, sigur Magnus, sum er sera spentur, nú ferðin til París er byrjað, og eisini ætlar sær við aftur næsta ár.

Umsóknin um at koma á liðið í 2019 er ikki skrivað enn, men hon er ávegis.

– Eg skal kanska fyrst koma til París. Men um tað stendur til mín, so er hetta ikki síðstu ferð, at eg súkkli við Rynkeby, sigur 31 ára gamli kvívingurin Magnus F. Joensen.

